

Cronica TV

Benone NEAGOE
benoneneagoe@presamil.ro

În mai 2005, B 1 TV lansa, în premieră în România, un program informativ cu totul original – *6! Vine presa* – emisiune care spârgea tiparele, îmbinând în cele două ore rupte din grilă, formatul clasic al programelor de știri cu divertismentul, într-o viziune dinamică și modernă.

Pentru moderarea emisiunii a fost ales tandemul în alb și negru, pe cât de inedit pe atât de agreabil, știrista Livia Dilă și frumoasa ciocolatie Mbela Nzuzu, cea care, după propria mărturisire, în mai 1997, a fugit din Congo și s-a refugiat în România. Responsabilă cu mondenitățile a fost desemnată Roxana Iliescu, iar sportul a fost adjudecat de jurnalistul de specialitate Dan Dumitrescu.

6!

VINE PRESA

Atentă la dorințele publicului telespectator, preocupată de a asigura libertatea de gândire a acestora, echipa de la *6! Vine presa*, și-a propus să informeze, să distreze dar și să responsabilizeze. Dozajul bun între vedete, subiecte, imagini, ingrediente și izbânzi au transformat emisiunea într-un spectacol.

În cele patru ediții ale săptămânii, de luni până joi, începând cu orele 18, telespectatorii sunt puși la curent cu principalele evenimente ale zilei – știri politice, sociale, mondene sau sportive – pe care cei de la *6! Vine presa* și invitații din studio – personalități și ziaristi din țară și de peste hotare – le comentează și le dezbat echilibrat, obiectiv, cu maturitate și profesionalism.

După trei ani de experiențe unice trăite în direct, incisivii jurnaliști din echipa de la B 1 TV ne pregătesc noi surprize, confruntări la scenă deschisă, cu accent pe eveniment. Lista de invitați este foarte largă: de la personalități politice, la cele din lumea artistică sau a sportului, într-un format inspirat și atractiv, astfel încât să nu avem timp de plictiseală.

Cum 2008 este an electoral, amfitrionii emisiunii vor avea și seri speciale, dedicate acestui subiect cu invitați care, cu siguranță, vor stârni controverse prin stilul lor curajos și firesc de a fi ori, din contră, prin obediență și lipsa de orientare spre cetățeni.

Pendulând între politic și social, uneori cu ironie, alteori cu observații tăioase dar pertinente, *6! Vine presa* poate fi considerată o poveste cotidiană, pe care de cele mai multe ori o trăim fără să ne dăm seama că îi suntem personaje străni și pitorești câteodată, triste de cele mai multe ori.

Note de spectator

COPILUL DIN LUMINA OCHILOR

General de brigadă (r) Gheorghe VĂDUVA

De o vreme, în sala mică a Teatrului Nottara din București, se prezintă un spectacol de o sensibilitate tulburătoare: *Copilul din spatele ochilor*. Dacă îți găsești un pic de timp, nu mai mult de o oră și jumătate, și ai 14 lei în buzunar, îți poți cumpăra un bilet și, în intimitatea delicată a acestei săli de teatru bucureștene, uiți de lume, de stradă, griji, treburi și chiar de oameni. Tocmai pentru că este vorba de un alt fel de a-ți reaminti de oameni. O actriță de o sensibilitate cu totul specială, care vibrează ca un fir de iarbă la orice adiere a sufletului, dar, în același timp, mai puternică, viguroasă și mai entuziasată decât un alpinist ce se încumetă să escaladeze crestele de gheață ale Everestului, Gabriela Popescu, aduce cu căldură în scenă, sub îndrumarea atentă și elegantă a regizoarei Liana Ceterchi, o poveste tulburătoare, scrisă de Nava Semel, despre un copil, o mamă, niște oameni și o lume care, din păcate, nu mai știe nici să simtă cu adevărat ceea ce trebuie simțit, nici să vadă, dincolo de ceea ce se vede, ceea ce trebuie să fie văzut.

În lumina albă ce cade ca o zăpadă pe albul visului, al gândului, al griji și al îngrijorării unei mame care-și face o noapte albă (totul este alb în întunericul nopții) dinaintea primei zile de școală a fiului ei special, așa cum sunt toții copiii atinși de sindromul Down, se frământă aluatul unui suflet de femeie adevărată, de femeie ce stă la talpa vieții și a lumii. Cum să dormi

când te așteaptă, poate, cel mai teribil examen al vieții tale, cel al lansării propriului tău copil în viață?! Pentru că, de mâine, copilul ei special, va fi elev în clasa întâi, într-o școală specială! Cum îl va privi și cum îl va primi lumea? Este vorba de o mamă care-și ocrotește cu putere fiul, dar și care descoperă și își redescoperă, prin ochii copilului ei atins de sindromul Down, sensibilitatea ancestrală a vieții, frumusețea gândului pur, a bunătății și prieteniei acestor ființe incapabile de neadevăr, într-o lume dominată de conflictualitate, de războaie, de prejudecăți, de confort superficial, de gânduri sfârtate de ambiții, de necazuri, de nevoi, de moarte și de niște viețuiri mărunte și mult preapline de vid. De la o atitudine de respingere a mogașetei cu chip mongoloid, căreia ea i-a dat naștere, stimulată și de sfatul unora dintre cei din jur: *Mai bine renunți la el*, la grija tandră, sensibilă și pură față de această ființă care nu știe să simuleze, să mintă, să se prefacă, ci doar să comunice cu sufletul, să-și lumineze ochii și să zâmbescă soarelui și, în final, la teama că nu va trăi îndeajuns să-l apere de lume, această mamă dezvoltă o emoționantă filozofie a vieții. Actrița Gabriela Popescu creează, nu doar pe scenă, ci și în fiecare dintre noi, un personaj dumnezeiesc, complet dezintoxicat de egoismul și grosolanăia vieții stratagemice pe care o ducem, păcălindu-ne în fiecare zi unii pe alții, deseori, doar pentru vreun strop de iluzie trecătoare...

Desigur, orice actriță poate interpreta un astfel de rol. Gabriela Popescu face însă un rol cu totul deosebit. Pentru că, dincolo de faptul că este o actriță profesionistă, cu multă experiență și cu foarte mult talent, meticuloasă și foarte inteligentă, la care se adaugă truda ei de Sisif pe fiecare replică și pe fiecare rol, este și o femeie sinceră, directă, extrem de sensibilă, devotată unor principii robuste și unor idealuri de mare noblete. Plaja ei de calități este foarte largă, de la o energie ieșită din comun, la cea delicatete liniștită, specifică unei femei frumoase care mângâie viața.

De aceea, acest rol o pune în valoare și o înobilează. Lecția iubirii naturale, scoasă din interese și prejudecăți, care transformă oamenii în ființe frumoase și puternice este de mare sinceritate și de foarte bună calitate.

Curiozitatea m-a făcut să monitorizez șapte cotidiane de mare tiraj și zece emisiuni televizate. Pe o foaie de hârtie, am notat în matricea de analiză cuvintele nepotrivite mesajelor difuzate. Multe inadvertențe își au explicația în preluarea mecanică a expresiilor verbale. Insistențele prin discursuri repe-

singur personaj – pro-singur, agora-public. Paronimele, cuvinte care au aceeași formă, aproximativ, dar diferă prin semnificație, datorită schimbării unei litere. Compliment, gest pe care îl facem unei persoane prin recunoașterea unei atitudini de ordin estetic, nu-i totuna cu partea secundară de propoziție, complementul. O acțiune

vor fi purtate cu eleganță de urmași. Experiențele directe mi-au atras atenția în legătură cu asimilarea în limbă a cuvintelor străine.

Garabet Ibrăileanu a fost adeptul introducerii în vocabularul fundamental a cuvintelor cu origine din afara spațiului propriu. Dau farmec limbajului și innobilează limba, în ascensiunea ei

Cuvinte (ne)potrivite

Locotenent-colonel Dănuț CĂLDĂRARU

tate și redundante, care scot în evidență incoerențele pragmatico-retorice, țin de profilul maturității personalității emitorului. De cinci zile, auzim cuvintele *tergiversate* și *protagoniști*. Situațiile referențiale nu au fost niciodată corect apreciate de către reporterii sau redactorii. Ne-am obișnuit și reținem că tergiversare coincide cu negociere. Potrivit *Dicționarului greșelilor de limbă* al lui Alexandru Graur, etimologiile pentru cuvintele anunțate ne oferă surprize. Tergiversare ne oferă sensul a *intoarce spatele*, iar protagonist contează doar pentru un

antilege, observată de către avizați, flagrantul delict, nu seamănă cu fragrantul, adică mirosul plăcut. Sunt periculoase pentru educația estetică acele clișee verbale cotate drept erori de limbaj. Locație, demers, sărăcie lucie blochează intențiile persuasive și slăbesc atitudinea de armonizare a comunicării emoțiilor. Perorația pentru corectitudinea lingvistică nu are menirea de a critica ignoranța cunoașterii limbii materne. Avem datoria morală de a ne păstra comoara proprie și, de ce nu, să o completăm cu bijuterii care

predominant socială. Excelele sunt deranjante, mai mult, când sunt slab organizate în logica discursului, nu mai oferă simțăminte cuviincioase în ocaziile lor. Cuvintele nepotrivite supără amorul propriu al cititorului. Cunoașterea lor ține de bunul-simț al educației permanente. Abilitățile individului sunt infinite. Rămâne doar ca – pentru limbă, limbaj, vorbire – să facem ceva în plus. Anume, să căutăm timpul, ocazia și semantica potrivite. Altfel, îi vom da crezare adagiului creat de Confucius: *Natura ne aseamănă. Educația ne diferențiază.*

Există, în principiu, două atitudini ale mamelor față de copiii cu un astfel de sindrom. Prima este cea de abandon. Mă eliberez de el, îl duc în acele locuri speciale și îmi trăiesc, în continuare, fără să mai știu de el, viața mea normală, chiar dacă eu i-am dat acea viață anormală pe care el o trăiește și o va trăi până la sfârșitul zilelor. Uit de el. Dar o astfel de uitare nu există. Unele mame procedează așa. Nu știu câte. Probabil, foarte puține. Esența acestei atitudini a formulat-o unul dintre acești copii cu sindrom Down, care a întrebat-o, într-o zi, pe mama sa: *Mami, nașterea mea înseamnă condamnarea ta, nu?* Cea de a doua atitudine, excelent modelată de actrița Gabriela Popescu pe prestigioasa scenă a Teatrului Nottara, nu înseamnă nici pe departe doar o lecție despre asumarea responsabilității, cum am fi tentați să credem, ci mai ales un eseu despre puterea inegalabilă, dată de Dumnezeu oricărei femei, oricărei mame, de a-și iubi necondiționat, până la moarte, copilul căruia i-a dat viață. Copilul din spatele ochilor. De fapt, copilul din lumina ochilor ei. Lumina ochilor și a sufletului ei.

Asociația Femeilor din Teatru, sub egida căreia a fost pusă în scenă și această tulburătoare poveste despre o mamă și un copil din spatele ochilor, de fapt, din lumina ochilor noștri care n-au uitat încă să vadă, se străduiește să ne aducă în suflete și în viață, prin talentul, profesionalismul și sensibilitatea unor actrițe de excepție, iubirea cea adevărată, cea necondiționată, de care are nevoie, deopotrivă, atât fiecare copil care se naște pe pământul acesta pentru a duce mai departe această lume, cât și fiecare femeie care dă viață, putere și iubire copilului ei. Al ei și al întregii lumii.

În numărul 7/2007 al „Buletinului Forțelor Navale”, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă face considerații cu privire la noile provocări la adresa securității și cooperării în regiunea Mării Negre: „Activitatea prezentă și de perspectivă a Forțelor Navale este orientată spre crearea unei structuri de forțe, capabilă să răspundă riscurilor și amenințărilor caracteristice noului mediu de securitate din regiune, care, în același timp, să fie interoperabilă cu structurile militare maritime ale Alianței Nord Atlantice.” Revista, editată sub egida Statului Major al Forțelor Navale, se prezintă, mai degrabă, ca o culegere de eseuri pe teme de actualitate și interes. Din pleiada de texte, ne limităm să recomandăm „Concepția privind evoluția în carieră și dezvoltarea profesională a ofițerului din arma Marină”, „Suportul logistic integrat pe durata de viață a navelor” și „Leadership și management. Rolul și atribuțiile unui bun lider și ale unui bun manager în Forțele Navale”. (C.P.)